

Arrest

nr. 213 012 van 27 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 25 januari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 januari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van 10 januari 2017.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 januari 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten te geven met vasthouding met het oog op verwijdering.

Op dezelfde dag legt de gemachtigde de verzoekende partij een inreisverbod op.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en is als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer die verklaart te heten:

Naam: A. L. M.

Voornaam: A.

Geboortedatum: 09.06.1976

Geboorteplaats; AANVULLEN

Nationaliteit: Togo

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- *artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn/haar adres door te geven aan de autoriteiten.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten;

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn/haar adres door te geven aan de autoriteiten.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn/haar adres door te geven aan de autoriteiten.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden

in uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, L. Jacobs, administratief deskundige,, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Geel en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas de betrokkene, A. L. M., A., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas"

De tweede bestreden beslissing is het inreisverbod en is als volgt gemotiveerd:

"INREISVERBOD

Aan de heer die verklaart te heten:

Naam: A. L. M.

Voornaam: A.

Geboortedatum: 09.06.1976

Geboorteplaats: <AANVULLEN>

Nationaliteit: Togo

In voorkomend geval, ALIAS:.....

wordt inreisverbod voor 2jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 10.01.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn/haar adres door te geven aan de autoriteiten.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
- een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt ambtshalve vast dat uit de gegevens waarover hij beschikt blijkt dat de verzoekende partij op 14 april 2017 werd gerepatrieerd naar Togo, wat betekent dat de eerste bestreden beslissing werd uitgevoerd en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen.

De advocaat van de verzoekende partij beaamt ter terechtzitting dat de eerste bestreden beslissing uit het rechtsverkeer is verdwenen.

De Raad kan slechts vaststellen dat de eerste bestreden beslissing volledige uitwerking heeft gehad aangezien de verzoekende partij reeds werd gerepatrieerd naar Togo. Hieruit volgt dat het voorwerp van het beroep verdwenen is in zoverre een beroep werd ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. De Raad merkt op dat het inreisverbod door de repatriëring op 14 april 2017 in werking is getreden en rechtsgevolgen creëert voor de verzoekende partij (HvJ 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, punten 42 tot en met 53). De duur van twee jaar is echter nog niet verstreken, zodat de verzoekende partij nog een actueel belang heeft bij het beroep tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Uit de bewoordingen van het eerste middel van de verzoekende partij kan worden afgeleid dat dit integraal gericht is tegen de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Aangezien het beroep niet ontvankelijk is voor zover het gericht is tegen deze beslissing, is het niet nodig dit eerste middel te bespreken.

In een tweede middel “middelen tegen het inreisverbod”, dat duidelijk gericht is tegen het inreisverbod, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht het tweede middel als volgt toe:

“IV. Middelen tegen het inreisverbod

Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoeker kreeg een bijlage 13 sexies (inreisverbod) betekend.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur, indien verzoeker dient terug te keren naar Togo en gedurende 2 jaar de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet mag betreden.

IV.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Ten eerste schendt de beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel

A.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben op het leven van verzoeker.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Verwerende partij heeft het dossier van verzoeker onzorgvuldig behandeld en stelt zelfs dat hij zich niet bij de Belgische autoriteiten heeft aangemeld om zijn aanwezigheid te melden. Dit is totaal onjuist en indien men het dossier van verzoeker zorgvuldig had onderzocht, had verwerende partij gezien dat verzoeker zich reeds in 2013 bij de Belgische autoriteiten heeft gemeld toen hij een asielaanvraag indiende .

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker, met betrekking tot de beslissing van een inreisverbod.

Bovendien schendt deze stelling eveneens het vertrouwensbeginsel.

De bestreden beslissing stelt louter: 'Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn/haar adres door te geven aan de autoriteiten ... Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden'.

Dat een inreisverbod van 2 jaar zeker niet proportioneel is in het dossier van verzoekster.

Dat verwerende partij geen onderzoek heeft uitgevoerd, of hiervan alleszins niets van is terug te vinden, en dit reeds in tegenspraak is met de arresten van de RVV.

Verwerende partij dient een grondig onderzoek te verrichten en heeft dit duidelijk niet gedaan. Zij stellen nl. dat verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de Belgische autoriteiten.

Het mag duidelijk zijn dat ook hier verwerende partij erin gefaald heeft enige afweging te maken in het dossier van verzoeker en dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Vervolgens schendt deze beslissing het motiveringsbeginsel

Dat de motivering m.b.t. het inreisverbod onvoldoende is.

Dat het duidelijk mag zijn dat verwerende partij gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoekster.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoeker. Verzoeker mag immers 2 jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet betreden.

Neemt men deze procedure eigenlijk nog au sérieux?! Verwerende partij weigert een afweging te maken in het dossier van verzoeker!

Men haalt niet alleen drogredenen aan om hier geen rekening mee te houden, maar tracht kost wat kost een negatieve beslissing te nemen, zonder een afweging te maken in het dossier van verzoeker!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissingen.

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is en dat er een reële dreiging is voor de veiligheid van verzoeker.

V. Besluit:

Dat gelet op het ernstig middel van verzoeker, verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissingen te willen vernietigen en te schorsen omwille van de gebrekkige motivering onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel!!"

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. De motivering moet duidelijk met de beslissing te maken hebben en ze moet draagkrachtig zijn. Zo moeten de aangehaalde redenen volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij maakt in haar tweede middel op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, of het gelijkheidsbeginsel zou schenden. Dit onderdeel van het tweede middel is dan ook niet ontvankelijk.

De verzoekende partij stelt in haar tweede middel dat er in de bestreden beslissing geen afweging wordt gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben op haar leven. Volgens de verzoekende partij heeft de verwerende partij het dossier onzorgvuldig behandeld. De verzoekende partij haalt aan dat de verwerende partij zelfs stelt dat de verzoekende partij zich niet bij de Belgische autoriteiten heeft aangemeld om haar aanwezigheid te melden, terwijl de verzoekende partij zich reeds in 2013 bij de Belgische autoriteiten heeft gemeld toen zij een asielaanvraag indiende. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij rekening moest houden met haar specifieke situatie, wat zij volgens haar niet gedaan heeft. Volgens de verzoekende partij is een inreisverbod van twee jaar niet proportioneel in haar dossier. Volgens de verzoekende partij heeft de verwerende partij geen onderzoek gevoerd, of is hier alleszins niets van terug te vinden. De verzoekende partij herhaalt ten slotte dat de verwerende partij moest rekening houden met de specifieke situatie, het volledige dossier, en alle aangehaalde elementen en stukken.

Artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

De Raad stelt vast dat uit de motivering van het inreisverbod blijkt dat de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. De verzoekende partij betwist dit motief niet en bovendien blijkt uit het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, waarmee het inreisverbod gepaard ging, dat inderdaad geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Uit voornoemd artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet blijkt dat de beslissing tot verwijdering in dat geval gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar. Het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek volstaat met andere woorden voor het opleggen van een inreisverbod van maximum drie jaar. In die zin gaat het om een determinerend motief. Het bestreden inreisverbod bevat nog twee motieven waarom in casu een inreisverbod wordt opgelegd, namelijk dat betrokkene zich niet heeft aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden en dat betrokkene geen gekend of vast verblijfsadres heeft of weigert zijn adres door te geven aan de autoriteiten. Deze twee motieven zijn echter overtollige motieven, in die zin dat een eventuele kennelijke onredelijkheid ervan niet tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden.

Wat betreft de duur van het inreisverbod, namelijk twee jaar, bevat de tweede bestreden beslissing de volgende motieven: voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan, betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en het belang van de immigratiecontrole. De verzoekende partij betwist geen enkel van deze drie motieven. Zij blijven dan ook staan.

De verzoekende partij stelt dat in de tweede bestreden beslissing geen afweging wordt gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben op haar leven en dat de verwerende partij rekening moest

houden met haar specifieke situatie en alle elementen en stukken van het dossier. De verzoekende partij laat echter na om aannemelijk te maken welke elementen van haar leven de verwerende partij moest afwegen tegen het inreisverbod en met welke specifieke elementen of stukken de verwerende partij dan wel rekening had moeten houden. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element naar voor en maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de door de verwerende partij opgeworpen bepalingen en beginselen een inreisverbod van twee jaar heeft opgelegd.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU